

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13valshoot-idm140427077852944/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

alt dette har til følge, at læseren »bliver hængende i en Mængde fortræffelige, flaae, fine, overflødige, brillante, barnagtige og atter fortræffelige Enkeltheder«.

Efter denne elegante karakteristik, som mange sikkert vil finde rigtig, påpeger Brandes to konkrete fejl.

Den første er den iøjnefaldende uoverensstemmelse mellem Eriks angivne alder og hans væsen. Han siges vel at være sytten år, og til det alderstrin kan passe, hvad han føler og lider som forelsket, men på alle andre områder tænker og handler han som en fjortenårig dreng.

Den anden fejl består i, at det kun ufuldkomment er lykkedes forfatteren at holde sine to hovedpersoner, der dog skulle og måtte stå som kontraster, ude fra hinanden, således at man bestemt følte, at de var to og ikke én: »Forfatteren har derved gjort Læseren den dybere Forstaaelse af sin Bog lige saa vanskelig som han ellers ved et flydende og fortræffeligt Foredrag har gjort ham Læsningen let«.

Resten af anmeldelsen er lutter ros.

Brandes finder, at i modsætning til Schacks *Phantasterne* er Drachmanns roman fuld af stemning, og for at dokumentere det ofrer han plads på sidelange citater.

Personerne er »livagtige og dygtigt tegnede«. Som eksempel anføres hele Per Matroses skåltale s. 174-75.

Endelig fremhæves de indlagte digte som romanens poetiske kulminationspunkter. Af samtlige anmeldere er Brandes den eneste, der nævner Sakuntala-digtet, der citeres i sin helhed. Brandes-brødrene havde for øvrigt nærholds-kendskab til de vanskeligheder, der førte til skismissen mellem Drachmann-Dushjantas og hans Sakuntala, »barnebruden« Vilhelmine Erichsen.

Til slut er Brandes i stand til at nævne Drachmanns næste arbejde, novellen *To Skud*, samt meddele, at den vil fremkomme i næste nummer af tidsskriftet.

Da denne novelle jo er blevet til ud af Drachmanns egen indsigt i manglerne ved *En Overkomplet*, kan kritikeren uden at såre digteren nu roligt sige, at Drachmann selv har set, hvorledes hans roman lider under bredde og sidebemærkninger: »Han har selv næsten øjeblikkelig følt, at der her var en Vanskelighed at overvinde, og har givet sig til at bekæmpe og besejre denne, ligesaa snart han var kommet ud af den Gæring, hvori han under Nedskrivningen af sit store Arbejde befandt sig.«